



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobkyně: **J. G.**, narozené dne ...,
státní příslušnice Republiky Kosovo,
bytem v P. 6, B. n. 334/6

právně zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
se sídlem v Brně, Příkop 834/8,

proti
žalovanému: **Ministerstvu vnitra České republiky**
se sídlem v Praze 7, Nad štolou 3, pošt. schr. 21/OAM,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhala deklarace, že postup Ministerstva vnitra České republiky (dále jen „žalovaného“), kterým žalobkyni dne 15. 5. 2018 udělil výjezdní příkaz č. AKT0245771 s platností od 15. 5. 2018 do 23. 6. 2018, byl nezákonným zásahem.

Stručný obsah žaloby

2. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie - svého manžela M. G., který je občanem České republiky. Jako rodinný příslušník občana EU je tedy žalobkyně oprávněna pobývat na území České republiky tři měsíce bez víza či jiného povolení k pobytu podle ustanovení článku 6 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů EU a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „Směrnice“).
3. Žalobkyně namítla, že tato doba pobytu u ní počala běžet dne následujícího po nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2018, č. j. MVČR-OAMP-OAM-11630-42/DP-2015, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je rovněž zřejmé, že žalovanému správnímu orgánu je známo, že je rodinnou příslušnicí občana EU.
4. Přes výše uvedené oprávnění pobývat na území České republiky bez víza či jiného povolení k pobytu po dobu tří měsíců, přestože nebyly splněny podmínky ustanovení § 50 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalovaný žalobkyni dne 15. 5. 2018 udělil předmětný výjezdní příkaz s platností do 23. 6. 2018. Udělení výjezdního příkazu není podle judikatury správních soudů rozhodnutím, proto jej nutno považovat za nezákonný zásah.
5. Závěrem podané žaloby žalobkyně namítala, že udělení výjezdního příkazu zasáhlo významným způsobem do jejích práv, protože na základě této skutečnosti žalovaný zpochybňuje, že v době vydání výjezdního příkazu byla žalobkyně oprávněna podat žádost o povolení k přechodnému a trvalému pobytu rodinného příslušníka - občana EU. Na výsledku žaloby tedy má náležitý právní zájem.

Vyjádrění žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že v případě žalobkyně nepovažuje vydání výjezdního příkazu za nezákonný zásah, kterým by byla přímo dotčena na svých právech. K vydání výjezdního příkazu byl správní orgán oprávněn, jelikož žalobkyně pobývala na území České republiky ode dne 11. 3. 2018 bez pobytového oprávnění. Vydáním výjezdního příkazu byl její pobyt zákonným způsobem upraven tak, že jí byla stanovena lhůta pro návrat do domovského státu, jelikož nedisponovala platným pobytovým oprávněním na území České republiky. Podle nálezu Ústavního soudu č. 234/2012 Sb. se výjezdním příkazem rozumí doplňkový institut, který má být užit zpravidla tehdy, deklarují-li osoby krátkodobé překážky bránící vycestování do země původu. Důvodová zpráva za takové překážky příkladmo označila dlouhodobé upoutání na lůžko či čekání na dopravní spoj (jedná se o nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 23/11, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>; uvedené posouzení Ústavního soudu se týkalo víza za účelem strpění ve smyslu § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nikoliv výjezdního příkazu – pozn. soudu).
7. Žalovaný má za to, že právo k pobytu nepřesahující tři měsíce by podle článku 6 odst. 2 Směrnice č. 2004/38/ES žalobkyni svědčilo pouze na území jiného členského státu EU, než je Česká republika, pokud by svého manžela, státního občana České republiky, při této cestě a pobytu doprovázela nebo následovala. Zde však jde o pobyt na území České republiky a nikoli na území jiného členského státu. Článek 6 odst. 2 uvedené Směrnice tedy na pobyt žalobkyně na území České republiky vůbec nedopadá. Zákon o pobytu

cizinců sice v § 15a odst. 3 stanoví nad rámec uvedené Směrnice, že se jeho ustanovení, týkající se rodinného příslušníka občana EU, vztahují i na rodinného příslušníka občana EU, nicméně jedná se o ustanovení zákona o pobytu cizinců a nikoliv ustanovení Směrnice. Právo krátkodobého pobytu bez víza by žalobkyni podle zákona o pobytu svědčilo pouze z důvodů uvedených v § 18, což však není její případ, protože žalobkyně není a nebyla držitelkou víza ani povolení k pobytu vydaného jiným členským státem, a není ani držitelkou krátkodobého víza. Není proto oprávněna na území České republiky pobývat krátkodobě bez víza.

8. Podle názoru žalovaného Směrnice nikdy neměla za cíl dát zvláštní samostatná práva rodinným příslušníkům občanů EU. Smyslem ustanovení o rodinných příslušnících je snaha ulehčit mobilitu občanů EU proto, aby nebyl občan EU od výkonu práva na volný pohyb odrazován tím, že jeho rodinný příslušník jej nebude moci následovat. Směrnice tedy nehájí ani nerozvíjí právo na rodinný život jako takový, ale jedná se pouze o právo, které je výlučně vázáno na využití práva na volný pohyb. Rodinní příslušníci českých občanů, kteří nikdy svého práva na volný pobyt nevyužili, jsou vyloučeni z působnosti unijního práva a je výlučnou záležitostí každého státu, jaké podmínky pro jejich vstup a pobyt na území nastaví. Opačný výklad by šel zcela proti smyslu Směrnice jako takové, neboť by obcházel její esenciální prvek, jímž je volný pohyb. Jedná se proto o čistě vnitrostátní situaci, na níž se unijní právo ani unijní judikatura nevztahují. Ostatní členské státy EU podmínky vstupu a pobytu rodinných příslušníků vlastních občanů upravují samostatně a odlišně.
9. V další části svého vyjádření žalovaný poukázal na to, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem může být důvodná pouze tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky uvedené v § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvedené podmínky v nyní posuzované věci v případě žalobkyně naplněny nejsou. Zásahová žaloba jako prostředek k ochraně práv žalobkyně je prostředkem výjimečným a využitelným teprve v případech, nelze-li se ochrany nebo nápravy domoci jinými prostředky (§ 85 s. ř. s.). Podle názoru žalovaného v případě žalobkyně daný stav nesvědčí o naplnění zákonných podmínek pro vyslovení, že postup správního orgánu byl nezákonným zásahem. Vylepení výjezdního příkazu do cestovního dokladu žalobkyně, pokud již neměla na území pobytové oprávnění a tudíž na území pobývala nelegálně, nezakládá zkrácení na právech v míře a síle, které by bylo možné kvalifikovat jako nezákonný zásah. Žalobkyně by mohla být krácena na svých právech nečinností správního orgánu, ovšem v daném případě bylo rozhodnuto a nelze přehlédnout, že žalobou popisovaný nežádoucí stav již netrvá, neboť platnost výjezdního příkazu skončila dnem 23. 6. 2018. Podle názoru žalovaného v žalobě popisovaný skutek tedy nelze napadnout zásahovou žalobou. V případě, že by se soud s tímto názorem neztotožnil, pak popisované jednání nelze svou intenzitou a charakterem považovat za nezákonné, tedy za nezákonný zásah, neboť se jedná o zákonné jednání správního orgánu.

Průběh řízení před správním orgánem

10. Žalobkyně podala dne 29. 4. 2015 u Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 44a zákona o pobytu cizinců. Žádost byla rozhodnutím ze dne 7. 1. 2016 zamítnuta, toto rozhodnutí bylo k žalobkyní podanému odvolání zrušeno rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 13. 3. 2017.

11. Z Cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že žalobkyně v době podání žádosti pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny vydaného s platností do 14. 5. 2015.
12. Rozhodnutím ze dne 16. 2. 2018, č. j. MV-166401-17/OAM-2015, byla žádost žalobkyně podle § 44a odst. 4 zákona o pobytu cizinců zamítnuta a platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně nebyla prodloužena, protože žalobkyně přestala splňovat podmínky ustanovení § 42b odst. 1 písm. d/ zákona o pobytu cizinců, tj. že podle žalobkyní doložených dokladů činí aktuální úhrnný čistý měsíční příjem žalobkyně a společně posuzovaných osob částku, která neodpovídá požadavkům zákona o pobytu cizinců.
13. Dne 15. 5. 2018 byl žalobkyni udělen výjezdní příkaz č. AKT 0245771 s platností ode dne 15. 5. 2018 do 23. 6. 2018. Dne 20. 6. 2018 se žalobkyně dostavila na pracoviště žalovaného se žádostí na vydání tzv. překlenovacího štítku – osvědčení fikce pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců. Z protokolu o jednání ze dne 20. 6. 2018, č. j. OAM-08842/PP-2018, vyplývá, že překlenovací štítek nebyl žalobkyni vydán s odůvodněním, že žalobkyni nelze přiznat fikci pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců, jelikož žádost podala v době platnosti výjezdního příkazu.

Řízení před Městským soudem v Praze

14. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá určení, že se žalovaný dopustil nezákonného zásahu spočívajícího v tom, že jí udělil podle § 50 zákona o pobytu cizinců výjezdní příkaz č. AKT0245771 s platností od 15. 5. 2018 do 23. 6. 2018, aniž by přitom byly pro jeho vydání naplněny zákonné podmínky.
15. V první řadě je potřebné předeslat, že podanou žalobu soud posuzoval z hlediska splnění zákonných předpokladů, za nichž se může účastník řízení domáhat žalobou ochrany před nezákonným zásahem správního úřadu. Žalobce takto svoji žalobu formálně označil, proto soud posuzoval, zda zákonem stanovené podmínky vyslovení ochrany soudu před nezákonným zásahem byly splněny.
16. Soudní řád správní dává v ustanovení § 82 s. ř. s. a následujících možnost každému, kdo tvrdí, že byl přímo dotčen na svých právech nezákonným zásahem správního úřadu, který není rozhodnutím a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou domáhat ochrany, trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky nebo hrozí-li jeho opakování. Žaloba je nepřijatelná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky nebo domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.
17. Účelem žaloby podle ustanovení § 82 s. ř. s. je především poskytnout ochranu před zásahy správního orgánu vyplývajících spíše než z oprávnění daného právními normami z faktického uplatňování nadřazeného postavení orgánu veřejné správy. Tomu koresponduje i formulace výroku soudního rozhodnutí podle ustanovení § 87 odst. 2 s. ř. s., který zakládá oprávnění soudu zakázat žalovanému pokračovat v porušování žalobcova práva a rovněž možností přikázat navrácení do původního stavu.
18. Podle naposledy uvedeného ustanovení s. ř. s. soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že zákon

rozlišuje dva možné způsoby rozhodování soudem – jednak způsob v situaci, kdy zásah již netrvá, jednak způsob, kdy zásah či jeho důsledky trvají. Tomu pak má korespondovat žalobní petit žaloby na ochranu před nezákonným zásahem.

19. Podrobně se touto otázkou zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2014, č. j. 1Afs 60/2014 – 48, dostupném stejně jako všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz. V bodě 22 Nejvyšší správní soud uvádí: „Žalobce musí v závislosti na skutkové situaci volit adekvátní obranu. Jestliže zásah trvá (trvají jeho důsledky či brozí jeho opakování) je na místě navrhnout soudu vydání výroku na plnění (zakazujícího či příkazujícího). Pokud byl zásah před podáním žaloby ukončen, může se žalobce domáhat určení, že zásah byl nezákonný. V řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem tedy nemůže žalobce požadovat vydání určovacího výroku, že žalovaný zásah byl nezákonný, dokud tento zásah nebo jeho důsledky trvají anebo brozí jeho opakování. Došlo-li k ukončení zásahu (netrvá zásah, jeho důsledky ani nehrozí jeho opakování), nelze se domáhat, aby soud zakázal správnímu orgánu pokračovat v porušování žalobcova práva a přikázal mu obnovit stav před zásahem. Dojde-li ke změně skutkového stavu až v průběhu řízení před krajským soudem, je žalobce oprávněn změnit žalobní petit; správní soud změnu petitu připustí za podmínek § 95 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitého přiměřeně podle § 64 s. ř. s. (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1Aps 3/2006 – 69, publikovaný pod č. 1590/2008 Sb. NSS). Žalobce rovněž může již v žalobě navrhnout eventuelní petit: primárně se bude domáhat zákazu pokračování v porušování konkrétního žalobcova práva nebo příkazu obnovit stav před zásahem a eventuelně (pokud zásah v mezidobí skončí) bude požadovat určení, že zásah byl nezákonný.“

Žalobce se podanou žalobou domáhal jednak deklarace nezákonnosti popsaného jednání, v němž spatřoval nezákonný zásah. Udělení výjezdního příkazu je nutno s ohledem na znění § 50 zákona o pobytu cizinců chápat tak, že příslušnému orgánu je udělení výjezdního příkazu uloženo jako povinnost vždy, dojde-li k zákonem předvídané skutečnosti. Proto je pro posuzovanou věc rozhodná otázka, zda byly pro udělení výjezdního příkazu žalobkyni splněny zákonné předpoklady. Ne každá žádost o prodloužení víza či povolení k dlouhodobému pobytu podle zákona o pobytu cizinců automaticky zakládá možnost legálního setrvání na území; žalobkyně podala o vydání překlenovacího štítku s odkazem na to, že jí svědčí tzv. fikce pobytu, v době platnosti předchozího výjezdního příkazu platného do 23. 6. 2018; výjezdní příkaz však (pouze) opravňuje cizince k pobytu na území poté, co mu zaniklo právo setrvání na území České republiky za účelem přípravy jeho vycestování z území.

20. Z výše citovaného ustanovení § 82 soudního řádu správního lze dovodit, že pro závěr o tom, že žalobce je k podání žaloby aktivně legitimován, je třeba splnit následující předpoklady (lze poznamenat, že obdobně klasifikuje uvedené předpoklady Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2Aps 1/2005 – 65, dostupném na www.nssoud.cz): Žalobce musí být přímo (1) zkrácen na svých právech (2) nezákonným (3) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno (5). Není-li byt jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle ustanovení § 82 a následujících s. ř. s. soudem poskytnout.
21. V posuzované věci žalobkyně nezákonný zásah spatřuje v tom, že jí byl udělen výjezdní příkaz. Vzhledem k tomu, že se domáhala pouze určení toho, že tvrzený zásah byl

nezákonný, vycházel soud dle § 87 odst. 1, části věty za středníkem, ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu, tedy dne 15. 5. 2018. Z uvedeného důvodu soud nepřisvědčil názoru žalovaného, že udělení výjezdního příkazu žalobkyni není možné napadnout žalobou proti nezákonnému zásahu, jelikož platnost výjezdního příkazu skončila dne 23. 6. 2018.

22. Výjezdní příkaz je podle § 50 zákona o pobytu cizinců „*doklad, který z moci úřední uděluje a) policie po zrušení nebo uplynutí platnosti krátkodobého víza, po ukončení přechodného pobytu na území nebo v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, k němuž se vízum nevyžaduje, nebo při správním vyhoštění, b) ministerstvo po zrušení nebo uplynutí platnosti dlouhodobého víza, po zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, pokud uplynula platnost víza, po zrušení nebo zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, po zrušení přechodného pobytu občanu Evropské unie b), po ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie nebo po ukončení poskytování ochrany na území podle zvláštního právního předpisu.*“ Podle § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z území. Doba přechodného pobytu cizince na výjezdní příkaz nesmí být delší než 60 dnů. Výjezdní příkaz má tvar štítku, který oprávněný orgán zpravidla vyznačí do cestovního dokladu.
23. K povaze výjezdního příkazu se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3Azs 16/2005 - 34. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud z dikce § 50 zákona o pobytu cizinců dovodil, že oprávněné orgány jsou povinny udělit výjezdní příkaz z moci úřední vždy, když nastane zákonem předvídaná skutečnost. „*Policii, resp. ministerstvu zahraničních věcí se zde neukládá rozhodnout, zda výjezdní příkaz udělí, či nikoli, jinými slovy neukládá se mu posoudit, zda jsou v tom kterém případě dány podmínky pro jeho udělení, či nikoli, a podle toho rozhodnout, nýbrž ukládá se mu tento příkaz udělit vždy, když nastane zákonem předvídaná skutečnost.*“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2014, č. j. 5As 81/2013 - 19).
24. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že výjezdní příkaz jako administrativní opatření se udělí vždy při existenci skutečností předvídaných § 50 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V případě žalobkyně taková skutečnost spočívala v tom, že byla rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 2. 2018, které nabylo právní moci dne 10. 3. 2018, zamítnuta její žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Tím tak dne 10. 3. 2018 ve smyslu ust. § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců zanikla platnost žalobkynina povolení k dlouhodobému pobytu.
25. Žalobkyně nicméně namítla, že zákonné podmínky pro udělení výjezdního příkazu přesto splněny nebyly, jelikož v době jeho udělení pobývala na území České republiky oprávněně na základě čl. 6 odst. 2 Směrnice 2004/38/ES.
26. Článek 6 Směrnice 2004/38/ES, jehož se žalobkyně dovolává, upravuje tzv. právo pobytu na území členského státu Evropské unie do tří měsíců. Podle čl. 6 odst. 1 citované směrnice mají občané Unie právo *pobytu na území jiného členského státu po dobu tří měsíců, aniž by podlébali jakýmkoli podmínkám či formalitám s výjimkou povinnosti být držitelem průkazu totožnosti nebo cestovního pasu.* Podle čl. 6 odst. 2 téže směrnice se odstavec 1 použije také na *rodinné příslušníky, kteří nejsou státními příslušníky žádného členského státu a tohoto občana*

Unie doprovázejí nebo následují a kteří jsou držiteli platného cestovního pasu. (důraz doplněn soudem)

27. Uvedeného práva, shodně jako dalších práv zaručených směrnicí 2004/38/ES, se však mohou dovolávat pouze osoby, na něž se tato směrnice vztahuje – slovy citované směrnice „*oprávněné osoby*“. Podle čl. 3 odst. 1 citované směrnice se tato směrnice *vztahuje na všechny občany Unie, kteří se stěhují do jiného členského státu, než jehož jsou státními příslušníky, nebo v takovém členském státě pobývají, a na jejich rodinné příslušníky (...), kteří je doprovázejí nebo následují.* (důraz doplněn soudem)
28. Právo státního příslušníka třetí země dle Směrnice 2004/38/ES pobývat na území některého členského státu Unie není právem, které by tento státní příslušník nabýval sám o sobě, nýbrž jedná se o právo *odvozené* od práva pobytu občana Unie. Institut občanství Evropské unie přiznává každému státnímu příslušníkovi některého členského státu Unie základní a individuální právo svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států s výhradou omezení a podmínek stanovených v základacích smlouvách a v opatřeních přijatých k jejich provedení. Občané Unie by mohli být od využívání práva volného pobytu odrazováni, pokud by je nemohli doprovázet jejich rodinní příslušníci, občané třetích zemí. Pokud nicméně občan Unie vůbec nevyužije svého „původního“ (primárního) práva pobývat na území jiného členského státu, než jehož je státním příslušníkem, nemůže ani jeho rodinný příslušník, občan třetího státu nabýt *odvozené* právo pobytu ve smyslu Směrnice 2004/38/ES.
29. Právo na vstup a pobyt v členském státě Evropské unie na základě Směrnice 2004/38/ES tak nepřísluší všem státním příslušníkům třetích zemí, ale pouze těm, kteří jsou ve smyslu čl. 2 bodu 2 dané směrnice rodinnými příslušníky občana Unie, který využil svého práva volného pohybu tím, že se usadil (či se rozhodl i krátkodoběji pobývat) v jiném členském státě. Pokud tedy občan Unie nevyužil svého práva volného pohybu a pobývá v členském státě, jehož je státním příslušníkem, nespadá pod pojem „*oprávněné osoby*“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 citované směrnice a stejně tak ani jeho rodinný příslušník (výše uvedené ve své judikatuře opakovaně potvrdil Soudní dvůr Evropské unie – srov. bod 73 rozsudku ve věci *Metock a další* z 25. 7. 2008, C-127/08, ECLI:EU:C:2008:449; body 35 až 43 rozsudku ve věci *McCarthy* z 5. 5. 2011, C-343/09, ECLI:EU:C:2011:277; body 44 až 58 rozsudku ve věci *Dereci a další* z 15. 11. 2011, C-256/11, ECLI:EU:C:2011:734, rozhodnutí Soudního dvora jsou dostupná na <https://curia.europa.eu>; viz též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, bod 44).
30. Z uvedeného tudíž pro nyní posuzovanou věc vyplývá, že žalobkyně, státní příslušnice třetího státu, osobou oprávněnou ze Směrnice 2004/38/ES není, jelikož její manžel, který je občanem České republiky a který pobývá na území České republiky, nevyužil svého práva pobývat na území jiného členského státu, než jehož je státním příslušníkem. Vzhledem k tomu, že se na žalobkyni, ani jejího manžela, Směrnice 2004/38/ES nevztahuje, nemůže se domáhat práva pobytu na základě jejího čl. 6.
31. Jako *obiter dictum* soud poznamenává, že článek 6 Směrnice 2004/38/ES nadto upravuje situaci po vstupu cizince na území. Doba pobytu, po vstupu na území členského státu, nesmí překročit v rámci jednoho pobytu tři měsíce. U žalobkyně se však o pobyt (bezprostředně) po vstupu na území České republiky nejedná, jelikož žalobkyně se již na území České republiky několik let zdržovala na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.

32. Soud tak žalobkynině argumentaci nepřisvědčil a dospěl k závěru, že žalovaný vydal výjezdní příkaz v souladu s podmínkami stanovenými v § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Závěr a náklady řízení

33. Na základě výše uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a proto ji podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jako úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. prosince 2018
v á ,

JUDr. Hana V e b e r o

předsedkyně senátu